

<http://www.arianafghanistan.com>

۲۰۱۹/۰۳/۰۶

میر عبدالواحد سادات

افغانستان دیگر " محاط به خشکه " نمی باشد

فعال شدن بندر بحری "چابهار" که محصول اشتراك مساعی سه کشور هندوستان، ایران و افغانستان می باشد از تغییر بزرگ در جیوپولوتیک افغانستان و منطقه خبر میدهد.

پاکستان در حدود سه دهه اخیر تلاش نموده تا ایفای نقش مرکزی و تأریخی افغانستان را در وصل آسیای میانه با جنوب آسیا تابع اغراض وسعت طلبانه سیاسی خود نماید و اگر "چابهار" با ظرفیت بزرگ مورد استفاده قرار گیرد، هندوستان بزرگ و جنوب آسیا را به آسیای میانه وصل و زمامداران پاکستان را متوجه خبط بزرگ محاسباتی شان می سازد.

مطالعه دقیق تاریخ قرن مبین این واقعیت تلخ است که بسیاری مصایب جاری کشور ما از تحمیل قرارداد های استعماری در قرن (۱۹ م) و مبدل شدن آن به یک کشور محاط به خشکه و در قرن (۲۰ م) و بعد از ایجاد پاکستان از وابستگی به بندر کراچی ناشی گردیده است.

در سال های (۱۹۵۵ و ۱۹۶۱ م) دولت جانب پاکستان با وضع مقررات یکجانبه و موانع مانع صدور اموال تجارتي ما گردیده و بحران ایجاد و یکی از عوامل سقوط صدارت مرحوم داود خان شده است.

البته از آغاز جنگ اعلام ناشده پاکستان بر ضد افغانستان در جمهوریت اول و تا کنون و در همین هجده سال حضور وسیع غرب، بندر کراچی و وابستگی اقتصادی سلاح مؤثر تحمیل فشار دشمن تأریخی بر کشور ما میباشد.

مقابله با پاکستان و وادار ساختن آن به قطع تجاوز در تداوم وابستگی اقتصادی ممکن نخواهد بود.

در قرن (۲۱ م) این جیو اکونومی است که مسیر جیوپولوتیک و جیوستراتیژیک را سمت میدهد.

هر گاه راه های بدیل لاجورد و مراودات گسترده با کشورهای آسیای میانه و قفقاز توسعه یابد، کارت برنده فشار اقتصادی و سیاسی پاکستان بر افغانستان کم رنگ و بی اهمیت می گردد.

به این رو بر مبنای حب الوطن من الایمان و با نظر داشت منافع و مصالح علیای افغانستان فعال شدن بندر بحری "چابهار" و راه های بدیل را به فال نیک به خاطر رهایی از باجدهی به پاکستان می گیریم.

بدون شك در تحقق این آرمان بزرگ پاشنه اشیل افغانستان فقدان اقتدار ملی و دولت کارا و عاری از فساد و قانون سالار می باشد. با حرمت

تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نبشته ها و مطالب دیگری از این نویسنده را مطالعه کنند، می توانند با "کلیکی" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به "آرشیف" شان رهنمائی شوند!

